

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6641/07
15.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Весном Даниловић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА", чији је пуномоћник АБ, адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореска управа - Централа, Сектор за пореско-правне послове и координацију, бр. 47-00465/2007-07 од 14.06.2007. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 15.04.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе, РЦ Београд, Филијала Вождовац бр. 47-019-0127/06-030/11 од 21.12.2006. године, којим се у ставу 1. диспозитива тужиоцу утврђује за порески период од 01.11.2005 до 30.11.2005. године, порез на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 21.903.458,00 динара и претходни порез у укупном износу од 21.414.715,00 динара а тачком 2. тужиоцу је утврђено право на порески кредит ПДВ за порески период од 01.11.2005. до 30.11.2005. године у износу од 488.743,00 динара, с тим да се за више измирену обавезу ПДВ од налаза теренске контроле утврђује право на порески кредит који је узет у обзир за измиривање обавеза у претходним пореским периодима и наредним пореским периодима, док је тачком 3. диспозитива истог решења наложено тужиоцу да пословну евиденцију у свему усагласи са налозима из диспозитива решења.

У тужби поднетој Врховном суду Србије тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреда правила поступка, неправилне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања. Истиче да је погрешно схватање туженог да се тужилац бави и пружањем услуга повезаним правним лицима и давањем у закуп пословног простора, те да по том основу има обавезу ПДВ-а, јер су у питању уговори закључени на неодређено време, што значи да правни основ није престао и услуга није пружена, па нема ни настанка пореске обавезе за промет услуга. Сматра да је тужени орган погрешно закључио да се ради о пружању услуга у смислу члана 15. став 3. Закона о ПДВ-у, која прописује да се делимична услуга сматра извршеном у време када је окончано пружање тог дела услуге, јер су наведени уговори о закупу закључени на неодређено време, те није престао правни однос пружања услуге већ он још увек траје, па стога нема настанка пореске обавезе, јер нема промета услуге. Указује и да је тужени погрешно утврдио и да отпремање робе у његов пословни центар у __ представља промет робе у смислу Закона о порезу на додату вредност, што је довело и до погрешне примене одредбе члана 10. Уредбе о извршавању Закона о порезу на додату вредност на територији АП КиМ за време важења Резолуције Савета безбедности ОУН 1244. Понављајући разлоге из жалбе изјављене на решење првостепеног органа од 21.12.2006. године, тужилац предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Према образложењу оспореног решења правилно је схватање првостепеног органа да је тужилац обвезник ПДВ-а по основу уступљеног пословног простора без накнаде повезаним правним лицима, као и по основу испоруке добара на територији АП КиМ у свој пословни центар у __, у складу са одредбом члана 10. став 4. Уредбе о извршавању Закона о порезу на додату вредност на територији АП КиМ за време важења Резолуције Савета безбедности ОУН 1244.

Одредбом члана 3. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04... 61/05) прописано је да предмет опорезивања ПДВ-а су испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности, а према члану 5. став 4. тачка 3. истог Закона, прометом услуга уз накнаду изједначава се свако друго пружање услуга без накнаде.

Према одредби члана 15. став 1. наведеног Закона услуга се сматра пруженом ланом када је завршено

према Уредби министарства за привредне послове Србије, када је обавеза појединачно пружање услуга и када је престао правни однос који је основ пружања услуге – у случају пружања временски ограничених или неограничених услуга, а у члану 16. тачка 2. тог Закона, је предвиђено да пореска обавеза настаје даном када се најраније изврши наплата, ако је накнада или део накнаде наплаћен пре промета добара и услуга.

Врховни суд Србије налази да је тужени правилно одлучио када је тужиоцу утврдио обавезу плаћања ПДВ-а по основу давања пословног простора без накнаде правним лицима која имају свој ПИБ и пословне рачуне, јер у складу са наведеним одредбама закона и за промет услуга без накнаде постоји обавеза обрачунавања и плаћања ПДВ-а. Чињеница да су у питању уговори закључени на неодређено време није од утицаја, јер се, у конкретном случају, рад о услугама које су економски дељиве по месецима и услуга се сматра извршеном када је окончано пружање дела услуга, па се неосновано у тужби указује да уговор закључен на неодређено време не може бити основ за плаћање ПДВ-а, док не престане правни основ за пружање услуга.

Суд је оценио као неосноване и наводе тужиоца који се односе на утврђену обавезу ПДВ-а за испоруку добара на територији АП КиМ у његов пословни центар у __. Ово стога, што је одредбом члана 10. став 4. Уредбе о извршавању Закона о порезу на додату вредност на територији АП КиМ за време важења Резолуције Савета безбедности ОУН 1244 ("Службени гласник РС", бр. 15/05) прописано да као докази да су добра отпремљена на територију АП КиМ служе: Евиденциони лист оверен од стране посебног Одељења; извод из пословног рачуна обвезника ПДВ-а да је за промет добара извршен пренос новчаних средстава са пословног рачуна примаоца добара на пословни рачун обвезника ПДВ-а – испоручиоца добара и доказ о извршеној продаји девиза Народној банци Србије, односно оствареној динарској противвредности од продаје тих девиза, ако је за испоручена добра извршено плаћање у девизама.

Како је тужилац ставио на увид спецификације уплата купаца на његов рачун у контролисаном периоду, који не представљају доказе у смислу одредбе члана 10. став 4. наведене Уредбе, то и по оцени овог суда тужилац је остварио опорезив приход и не може бити ослобођен плаћања пореза на додату вредност.

Врховни суд Србије је оценио и остале наводе тужбе, за које налази да нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Стога је, по оцени овог суда, тужени орган на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, одлучујући без повреде правила поступка и за своју одлуку је дао разлоге, које као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Због наведеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 15.04.2009. године, У. 6641/07

Записничар, Председник већа – судија.

Весна Даниловић, с.р. Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

СнМ